

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τα 250 χρόνια

4 Ιουλίου 1776... Η "Διακήρυξη Ανεξαρτησίας"

4η Ιουλίου: Η "Ημέρα της Ανεξαρτησίας" των ΗΠΑ

Κάθε χρόνο, στις 4 Ιουλίου, οι Ηνωμένες Πολιτείες εορτάζουν την «Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας» τους από τη Μεγάλη Βρετανία τον χρόνο 1776, με σειρά εκδηλώσεων, στις οποίες κυριαρχούν τα πυροτεχνήματα και οι κάθε είδους παρελάσεις. Εφέτος, συμπληρώνονται 250 χρόνια από την «Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας»

Είναι η εθνική εορτή της χώρας, γνωστή στα αγγλικά ως Independence Day ή Forth of July.

Στις αρχές του 18ου αιώνα είχαν διαμορφωθεί 13 βρετανικές αποικίες στα ανατολικά παράλια της Βόρειας Αμερικής (Μασαχουσέτη, Νιου Χαμσάιρ, Νέα Υόρκη, Πενσυλβάνια, Κονέκτικατ, Ροντ Άιλαντ, Νέα Υερσέη, Ντελαγουέρ, Μέριλαντ, Βιρτζίνια, Νότια και Βόρεια Καρολίνα και Γεωργία).

Μεταξύ τους υπήρχαν σημαντικές διαφορές, αλλά και πολλές ομοιότητες, κυρίως ως προς τους θεσμούς και την κοινή καταγωγή των κατοίκων τους.

Το καθοριστικό βήμα για την αποκοπή του ομφάλιου λώρου των 13 αποικιών που τους συνέδεε με την μητέρα-πατρίδα στάθηκε η επιβολή πρόσθετων φόρων από την Μεγάλη Βρετανία, προκειμένου να καλυφθούν οι πολεμικές δαπάνες από τον Επταετή Πόλεμο με τη Γαλλία (1756-1763).

Ο Ξεσηκωμός

Οι νέοι φόροι σε μια σειρά από προϊόντα, όπως η ζάχαρη και το τσάι, καθώς και ο φόρος χαρτοσήμου στις εφημερίδες και τα εμπορικά έγγραφα, εξόργισαν τους αποίκους, επειδή δεν είχε ζητηθεί η γνώμη τους, σύμφωνα με την αγγλοσαξονική παράδοση.

Η αντίδραση των αποικιών μεγάλωσε, όταν στις 17 Δεκεμβρίου 1773 κάτοικοι της Βοστώνης μεταμφιεσμένοι σε Ινδιάνους έριξαν στη θάλασσα 340 κιβώτια τσαγιού, που ανήκαν στην Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών, στην οποία το βρετανικό στέμμα είχε εκχωρήσει ειδικά προνόμια.

Ο βασιλιάς Γεώργιος Γ' διέταξε το κλείσιμο του λιμανιού και την στρατιωτική κατοχή του.

Τότε οι κάτοικοι της Μασαχουσέτης κάλεσαν σε βοήθεια τις υπόλοιπες αποικίες, οι οποίες ανταποκρίθηκαν.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1774 συνήλθαν στη Φιλαδέλφεια της Πενσυλβάνιας οι εκπρόσωποι των 13 αποικιών και συγκρότησαν το "Ηπειρωτικό Κογκρέσο", όπως το αποκάλεσαν.

Η συνέλευση των 56 εκπροσώπων διακήρυξε την επιθυμία των αποίκων να διοικούνται μόνοι τους, ενώ απηύθυνε στο βασιλιά μια διακήρυξη δικαιωμάτων.

Η ρήξη επήλθε στις 14 Απριλίου 1775, όταν βρετανικά στρατεύματα συγκρούστηκαν με ντόπιους πολιτοφύλακες στο Λέξινγκτον και το Κόνκορντ της Μασαχουσέτης.

Ο βασιλιάς κήρυξε τους αποίκους επαναστάτες και το Ηπειρωτικό Κογκρέσο, αφού συνήλθε

δεύτερη φορά στις 10 Μαΐου 1775, αποφάσισε να κηρύξει τον πόλεμο κατά του αγγλικού στέμματος και ανέθεσε την διοίκηση των στρατευμάτων και της πολιτοφυλακής στο μεγαλοκτηματία και στρατιωτικό Τζορτζ Ουάσινγκτον, που αργότερα έγινε ο πρώτος πρόεδρος του νεοσύστατου κράτους των ΗΠΑ.

Το προηγούμενο διάστημα στο Ηπειρωτικό Κογκρέσο είχαν διαμορφωθεί δύο τάσεις: Η μία από τους «Νομιμόφρονες» μεγαλοκτηματίες των Νοτίων αποικιών (Βιρτζίνια, Νότια και Βόρεια Καρολίνα και Γεωργία), που επεδίωκαν τη συνεννόηση και το συμβιβασμό με το Λονδίνο και η άλλη από τους «Πατριώτες» αστούς των Βορείων αποικιών, που πίστευαν ότι μόνο με την πλήρη ανεξαρτησία θα μπορούσε να διασφαλιστεί η ελευθερία και η δική τους ανάπτυξη.

Στην αρχή ήταν μειοψηφία μέσα στους κόλπους της συνέλευσης, αλλά η βρετανική αδιαλλαξία είχε ως αποτέλεσμα την τελική επικράτησή τους.

Οι δύο αυτές τάσεις θα εκδηλωθούν και πάλι στα μέσα του 19ου αιώνα, όταν Νότιοι και Βόρειοι θα συγκρουστούν στον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο.

Οι αποφάσεις

Στις 2 Ιουλίου 1776 το Ηπειρωτικό Κογκρέσο ψήφισε υπέρ της ανεξαρτησίας και δύο ημέρες αργότερα, στις 4 Ιουλίου 1776, έδωσε στην δημοσιότητα την "Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας", που ήταν έργο του δικηγόρου και μετέπειτα προέδρου των ΗΠΑ Τόμας Τζέφερσον.

Η Διακήρυξη αυτή, που απευθυνόταν «προς την κοινή γνώμη όλης της ανθρωπότητας», αποτέλεσε την πρώτη πρακτική εφαρμογή των πολιτικών αρχών του Διαφωτισμού.

Ο Πόλεμος της Ανεξαρτησίας ή Αμερικανική Επανάσταση, ήταν μακροχρόνιος και επίπονος. Ίσαμε τις αρχές του 1778 ήταν ένας εμφύλιος πόλεμος μέσα στους κόλπους της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μετά διεθνοποιήθηκε, καθώς η Γαλλία (1778), η Ισπανία (1779) και η Ολλανδία (1780) συμμάχησαν με τις αποικίες εναντίον της Βρετανίας.

Η ανεξαρτησία των ΗΠΑ επιτεύχθηκε τελικά, με την "Συνθήκη Παρισίων" 3 Σεπτεμβρίου 1783.

Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας 1776, Σύνταγμα και δικαιώματα πολίτη

Στις 4 Ιουλίου 1776, το (Ηπειρωτικό) Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών ενέκρινε τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Βασικός της συντάκτης ήταν ο Τόμας Τζέφερσον, ο οποίος έγραψε την Διακήρυξη ως επίσημη εξήγηση του λόγου για τον οποίο το Κογκρέσο στις 2 Ιουλίου ψήφισε την κήρυξη ανεξαρτησίας από τη Μεγάλη Βρετανία, πάνω από έναν χρόνο μετά το ξέσπασμα της Αμερικανικής Επανάστασης και ως επίσημη δήλωση ότι οι δεκατρείς Αμερικανικές Αποικίες δεν αποτελούσαν πλέον μέρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Το Κογκρέσο εξέδωσε την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας σε πολλές μορφές. Αρχικά δημοσιεύτηκε ως έντυπο φυλλάδιο που διανεμήθηκε ευρέως και διαβάστηκε στο κοινό.

Από φιλοσοφικής άποψης, η Διακήρυξη έδινε έμφαση σε δυο θέματα: στα ατομικά δικαιώματα και στο δικαίωμα στην επανάσταση. Αυτές οι ιδέες, καθώς υποστηρίχτηκαν ευρύτατα από τους Αμερικανούς και διαδόθηκαν διεθνώς, επηρέασαν ιδιαίτερα τη Γαλλική Επανάσταση.

Η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Πολίτη του Συντάγματος των ΗΠΑ προστατεύει τις βασικές ελευθερίες των πολιτών στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής γράφτηκε το Καλοκαίρι 1787 στην Φιλαδέλφεια και αποτελεί τον θεμελιώδη νόμο του ομοσπονδιακού συστήματος διακυβέρνησης των ΗΠΑ, καθώς και ένα ιστορικό έγγραφο για τον Δυτικό κόσμο. Είναι το παλαιότερο γραπτό σύνταγμα ενός έθνους, το οποίο ισχύει ακόμη και καθορίζει τα βασικά όργανα διακυβέρνησης, τις δικαιοδοσίες τους και τα βασικά δικαιώματα των πολιτών.

Οι δέκα πρώτες τροπολογίες του Συντάγματος -η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Πολίτη- τέθηκαν σε ισχύ στις 15 Δεκεμβρίου 1791, περιορίζοντας τις εξουσίες της ομοσπονδιακής διακυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών και προστατεύοντας τα δικαιώματα όλων των πολιτών, των κατοίκων και των επισκεπτών στην αμερικανική επικράτεια.

Η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Πολίτη προασπίζει την ελευθερία του λόγου, την ελευθερία στην θρησκεία, το δικαίωμα κατοχής όπλων και οπλοφορίας, την ελευθερία στις συγκεντρώσεις, και την ελευθερία στην υποβολή αιτήματος. Επίσης, απαγορεύει την αδικαιολόγητη έρευνα και σύλληψη, τις σκληρές και ασυνήθιστες τιμωρίες και την αυτοενοχοποίηση κατόπιν πίεσης.

Μεταξύ άλλων, η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Πολίτη παρέχει νομική προστασία από την αυθαίρετη νομοθεσία του Κογκρέσου σχετικά με την εγκαθίδρυση μιας θρησκείας και απαγορεύει στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση να στερήσει από κάποιο άτομο τη ζωή, την ελευθερία ή την περιουσία του, χωρίς να ακολουθηθεί η κανονική νομική διαδικασία.

Στις περιπτώσεις ομοσπονδιακών εγκλημάτων απαιτείται απαγγελία κατηγορίας από ανώτερο δικαστήριο για κάθε μείζον αδίκημα ή ειδεχθές έγκλημα και εξασφαλίζει άμεση δημόσια δίκη από ένα αμερόληπτο δικαστήριο στην περιοχή όπου διαπράχθηκε η εγκληματική πράξη και απαγορεύει την δίωξη για αδίκημα για το οποίο ο κατηγορούμενος έχει ήδη δικαστεί.

GENERAL CONGRESS,

JULY FOURTH, 1776.

Unanimous Declaration of INDEPENDENCE,

Passed in the United States Congress, by the
REPRESENTATIVES OF THE AMERICAN PEOPLE.

WHEN in the course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume, among the powers of the earth, the separate and equal station to which the laws of nature and of nature's God entitle them, a decent respect to the opinion of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation.

Νίκος Μπάρδης
Νέα Υόρκη

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

ATTESTED,

Charles Thompson, *Secretary.*

SIGNED BY ORDER, AND IN BEHALF OF THE CONGRESS,

JOHN HANCOCK, *President.*

JONAS BARTLETT,
WILLIAM BRATTLE,
MATTHEW THORNTON,
JOHN HANCOCK,
SAMUEL ADAMS,
JOHN ADAMS,
ROBERT TRACY PAGE,
ELBRIDGE GERRY,
STEPHEN HOPEWELL,
WILLIAM ELLEST,
JOHN WITHERSPON,
FRANCIS DORRINGTON,

JOHN HART,
ANNA CLARK,
ROGER GREENMAN,
SAMUEL HUNTINGTON,
WILLIAM WILLIAMS,
OLIVER WOLOTT,
JOHN JAY,
WILLIAM FLOYD,
PHILIP LIVINGSTON,
FRANCIS LAWRENCE,
LEWIS MORRIS,
RICHARD STOCKTON,

ROBERT MORRIS,
BENJAMIN RUSH,
BENJAMIN FRANKLIN,
JOHN MORTIMER,
GEORGE CLYMER,
JAMES SMITH,
GEORGE TAYLOR,
JAMES WILSON,
GEORGE BOGGS,
CELANUS BOGNEY,
THOMAS M'KEAN,

GEORGE READ,
SAMUEL CHASE,
WILLIAM PACA,
THOMAS STONE,
CHARLES CARROLL,
GEORGE WYTHE,
RICHARD HENRY LEE,
THOMAS JEFFERSON,
BENJAMIN HARRISON,
THOMAS M'KIM, JR.,
FRANCIS LIGHTFOOT LEE,

CARTER BRANTING,
WILLIAM WOOPER,
JOSEPH DEWEY,
JOHN PENN.,
EDWARD BUTLER, JR.,
THOMAS LENCHE, JR.,
ANTHONY MIDDLETON,
BUTTUS GWINNETT,
LYNNE HALL,
GEORGE WALTER,

To Their Excellencies JOHN ADAMS and THOMAS JEFFERSON, and the Honorable CHARLES CARROLL, the only surviving signers of the Declaration of Independence, this Print is respectfully inscribed, by their most obedient fellow citizens,
FRANCIS INGRAHAM.

Πως η αρχαία Αθήνα ενέπνευσε την Διακήρυξη Ανεξαρτησίας ΗΠΑ

Κάθε χρόνο στις 4 Ιουλίου, οι ΗΠΑ εορτάζουν την «Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας» τους από τη Μεγάλη Βρετανία τον 1776. Είναι η μεγαλύτερη εθνική εορτή της χώρας, πολλές βασικές πτυχές της οποίας, είναι επηρεασμένες από την Αρχαία Ελλάδα.

Ως Αμερικανική Επανάσταση ορίζεται ο πόλεμος μεταξύ της Μεγάλης Βρετανίας και των 13 αποικιών της αμερικανικής ηπείρου. Στις 4 Ιουλίου 1776 συγκαλείται συνέλευση των Αμερικανών στην Φιλαδέλφεια, όπου ψηφίζεται η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, η οποία στηρίζεται στις πολιτικές ιδέες του Διαφωτισμού. Πρωταγωνιστές στην σύνταξη της Διακήρυξης υπήρξαν ο Τόμας Τζέφερσον και ο Βενιαμίν Φραγκλίνος.

Η αρχαία Ελλάδα έχει επηρεάσει τον δυτικό κόσμο σε πολλούς τομείς, αλλά το πιο σημαντικό στοιχείο της σύγχρονης κοινωνίας μας, η Δημοκρατία που ξεκίνησε από την Αρχαία Ελλάδα, ήταν το βασικό στοιχείο για την Αμερικανική Ανεξαρτησία.

Με την διακήρυξη της Ανεξαρτησίας από την Μεγάλη Βρετανία το 1776, οι ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών είχαν την ευκαιρία να δημιουργήσουν έναν τρόπο διακυβέρνησης της επιλογής τους. Αποφάσισαν σύντομα ότι η δημοκρατική μορφή της αρχαίας Ελλάδας ήταν το καλύτερο μοντέλο που πρέπει να ακολουθήσει.

Οι 13 αποικίες

Πριν από την ανεξαρτησία, οι μελλοντικές Ηνωμένες Πολιτείες ήταν χωρισμένες σε 13 ξεχωριστές αποικίες. Οι ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών αποφάσισαν να διατηρήσουν τα αποικιακά σύνορα, έτσι ώστε κάθε περιοχή να μπορεί να κυβερνάται σε τοπικό επίπεδο. Με αυτόν τον τρόπο, κάθε αποικία παρέμεινε σχετικά ανεξάρτητη και αυτοδιοικούμενη. Οι 13 αποικίες έγιναν οι πρώτες Πολιτείες (States) της νεοσύστατης χώρας. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ιδρύθηκε για ν' αποτελέσει το θεσμό που θα ένωνε μεταξύ τους τις αποικίες.

Οι αμερικανικές Πολιτείες μοιάζουν με τις αρχαίες ελληνικές πόλεις-κράτη. Η σχέση τους με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση είναι παρόμοια με τη σχέση των ελληνικών πόλεων-κρατών με την Ελλάδα συνολικά. Οι πόλεις-κράτη ενεργούσαν ανεξάρτητα. Αλλά υπήρξαν φορές που ενώθηκαν επίσης για να υπερασπιστούν την Ελλάδα από ξένους εισβολείς.

Υπακοή στους νόμους

Μια πολύ σημαντική αρχαία ελληνική ιδέα ήταν το κράτος δικαίου. Αναπτύχθηκε από την πίστη του φιλόσοφου Αριστοτέλη στον φυσικό νόμο. Ισχυρίστηκε ότι ορισμένα βασικά δικαιώματα βασιζόνταν στη φύση. Αυτά τα δικαιώματα υπερέβαιναν τους νόμους που έγραψαν οι άνθρωποι. Ο Αριστοτέλης πίστευε ότι η κυβέρνηση πρέπει να καθοδηγείται από τον φυσικό νόμο.

Το κράτος δικαίου έγινε βασικό μέρος της Δημοκρατίας των ΗΠΑ. Διασφαλίζει ότι όλοι οι νόμοι εφαρμόζονται εξίσου και κρίνονται ανεξάρτητα. Το κράτος δικαίου δημιουργεί ένα σύστημα, σύμφωνα με το οποίο όλοι λογοδοτούν για τις πράξεις τους. Κανείς δεν είναι τόσο ισχυρός που να μπορεί να υπερισχύσει του νόμου. Ακόμη και η κυβέρνηση είναι υπόλογη.

Γραπτό Σύνταγμα

Η αρχαία Ελλάδα πρωτοστάτησε, επίσης, στο γραπτό σύνταγμα. Η ύπαρξη γραπτού συντάγματος δημιουργεί ένα κοινό πρότυπο. Καθορίζει πώς πρέπει να συμπεριφέρονται οι άνθρωποι και ποιούς κανόνες πρέπει να ακολουθούν. Καθορίζει επίσης τον τρόπο με τον οποίο κρίνονται τα άτομα που παραβιάζουν τον νόμο και πώς μπορούν να αναζητούν δικαιοσύνη αυτοί που βλάπτονται.

Το αρχικό σύστημα ψηφοφορίας των ΗΠΑ είχε κάποιες ομοιότητες με αυτό της Αθήνας. Στην Αθήνα, κάθε πολίτης θα μπορούσε να ψηφίσει σε μιά μεγάλη συνέλευση που οριζόταν για τη δη-

μιουργία νόμων. Ωστόσο, οι μόνοι που θεωρούσαν πολίτες ήταν άνδρες άνω των 18 χρονών. Οι γυναίκες, οι σκλάβοι και οι κατακτημένοι λαοί, δεν μπορούσαν να ψηφίσουν.

Οι ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών πίστευαν, επίσης, ότι μόνο ορισμένα άτομα πρέπει να έχουν δικαίωμα ψήφου. Για πολλά χρόνια, μόνο λευκοί γαιοκτήμονες είχαν το δικαίωμα ψήφου. Με την πάροδο του χρόνου, όλοι οι πολίτες των ΗΠΑ άνω των 18 χρονών κέρδισαν αυτό το δικαίωμα.

Αντιπροσωπευτική κυβέρνηση

Στην αρχαία Αθήνα, εκπρόσωποι επιλέγονταν για να υπηρετήσουν σε ειδικά συμβούλια. Αντιπροσώπευαν τις απόψεις ομάδων πολιτών. Οι ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών υιοθέτησαν, επίσης, την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Οι πολίτες εκλέγουν αξιωματούχους, όπως γερουσιαστές. Αυτοί οι αξιωματούχοι εκπροσωπούν πολίτες στο Κογκρέσο.

Τα βασικά στοιχεία της αρχαίας ελληνικής δημοκρατίας χρησιμοποιούνται ακόμη σήμερα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και πολλές άλλες χώρες έχουν υιοθετήσει δημοκρατική κυβέρνηση για να δώσουν φωνή στον λαό τους. Η δημοκρατία παρέχει στους πολίτες την ευκαιρία να εκλέγουν αξιωματούχους για να τους εκπροσωπούν, κάνοντάς τους όλους ίσους σύμφωνα με το νόμο.

Οι ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών επηρεάστηκαν σημαντικά από την αρχαία ελληνική φιλοσοφία.

Ο Τόμας Τζέφερσον για παράδειγμα (μιλούσε κι έγραφε αρχαία Ελληνικά), επηρεάστηκε από την φιλοσοφία των Επικούρειων και των Στωϊκών.

Ο Επίκουρος, πίστευε ότι η ευτυχία ήταν ο κύριος στόχος της ανθρωπότητας και θα μπορούσε να επιτευχθεί μέσω ηθικών και ευγενών πράξεων. Από τους Στωϊκούς, ο Τζέφερσον υιοθέτησε τις ιδέες του αυτοελέγχου, της μετριοπάθειας και την ορθολογική συμπεριφορά.

ΗΠΑ και Κύπρος, αγωνίστηκαν κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας

Οι Αμερικανοί πολέμησαν 1775 - 1783 τους Βρετανούς. Η Επανάστασή τους οδήγησε στην δημιουργία των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής, με την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, 4 Ιουλίου 1776

Ο ένοπλος απελευθερωτικός Αγώνας της Κύπρου 1955-1959, κατά του αποικιοκρατικού Ηνωμένου Βασιλείου (Μεγάλη Βρετανία), οδήγησε στην ανεξαρτησία και στην δημιουργία της Κυπριακής Δημοκρατίας (16 Αυγούστου 1960).

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΑΜΕΡΙΚΗ
και σύντομα **ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΠΡΟΣ**

**δεν
ξεχνώ**

ΠΣΕΚΑ

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΑΓΩΝΑ**

Φίλιπ Κρίστοφερ, πρόεδρος

Έθιμα, παραδόσεις, εορτασμοί για 4 Ιουλίου

Η Ημέρα της Ανεξαρτησίας είναι μια εθνική εορτή που χαρακτηρίζεται από πατριωτικές εκδηλώσεις. Κατά την 5η τροπολογία (5 U.S.C. § 6103), η Ημέρα Ανεξαρτησίας είναι ομοσπονδιακή αργία και όλα τα μη βασικά ομοσπονδιακά ιδρύματα (όπως η ταχυδρομική υπηρεσία και τα ομοσπονδιακά δικαστήρια) είναι κλειστά. Ενώ η νόμιμη αργία παραμένει στις 4 Ιουλίου, εάν αυτή η ημερομηνία τυχαίνει να είναι Σάββατο ή Κυριακή, τότε οι υπάλληλοι της ομοσπονδιακής κυβέρνησης θα πάρουν άδεια την παρακείμενη Παρασκευή ή Δευτέρα, αντίστοιχα.

Οι αμερικάνικες οικογένειες συχνά εορτάζουν την Ημέρα της Ανεξαρτησίας φιλοξενώντας συγγενείς και φίλους ή κάνοντας ένα πικνίκ ή μπάρμπεκιου. Οι διακοσμήσεις (π.χ. σερπαντίνες, μπάλονια και ρούχα) έχουν γενικά χρώματα κόκκινο, λευκό και μπλε, τα χρώματα της αμερικανικής σημαίας. Οι παρελάσεις γίνονται συχνά το πρωί, πριν από τις οικογενειακές συγκεντρώσεις, ενώ τα πυροτεχνήματα γίνονται το βράδυ μετά τη δύση του ηλίου στο σκοτάδι σε μέρη όπως πάρκα, αθλητικούς χώρους, εκθεσιακούς χώρους, ακτές ή πλατείες της πόλης.

Το βράδυ της προηγούμενης μέρας πριν από την 4η Ιουλίου, ήταν κάποτε το επίκεντρο των εορτασμών, που σηματοδοτούνταν από θορυβώδεις συγκεντρώσεις που συχνά ενσωμάτωναν φωτιές ως επίκεντρό τους.

Στη Νέα Αγγλία, οι πόλεις ανταγωνίζονταν στην κατασκευή πανύψηλων πυραμίδων, συναρμολογημένες από στρώσεις ξύλων βαρελιών. Τις άναβαν το βράδυ για να ξεκινήσουν τη γιορτή. Οι υψηλότερες ήταν στο Σάλεμ της Μασαχουσέτης, πυραμίδες που αποτελούνταν από σαράντα στρώσεις ξύλων βαρελιών. Αυτές έκαναν τις ψηλότερες φωτιές που έχουν καταγραφεί ποτέ.

Το έθιμο ήκμασε τον 19ο και τον 20ό αιώνα και εξακολουθεί να εφαρμόζεται σε ορισμένες πόλεις της Νέας Αγγλίας.

Τα πυροτεχνήματα της Ημέρας της Ανεξαρτησίας συνοδεύονται συχνά από πατριωτικά τραγούδια, όπως το «The Star-Spangled Banner» (ο αμερικανικός εθνικός ύμνος). «Κολομβία, το στο-

λίδι του ωκεανού» «Ο Θεός να ευλογεί την Αμερική»; «Αμερική η όμορφη», «My Country, 'Tis of Thee»; «This Land Is Your Land», «Stars and Stripes Forever», «Yankee Doodle» και «Dixie» στις νότιες πολιτείες. «Υψώστε κάθε φωνή και τραγουδήστε» περιστασιακά, αλλά και το «Hail Columbia» το οποίο όμως έχει πέσει σε δυσμένεια. Μερικοί από τους στίχους θυμίζουν εικόνες του Επαναστατικού Πολέμου ή του Πολέμου του 1812.

Σε πολλές Πολιτείες πραγματοποιούνται εκδηλώσεις με πυροτεχνήματα και πολλά από αυτά πωλούνται για προσωπική χρήση ή ως εναλλακτική λύση σε μια δημόσια εκδήλωση.

Οι ανησυχίες για την ασφάλεια έχουν οδηγήσει ορισμένες πολιτείες να απαγορεύσουν τα πυροτεχνήματα ή να περιορίσουν τα μεγέθη και τους τύπους που επιτρέπονται. Επιπλέον, οι τοπικές και περιφερειακές συνθήκες μπορεί να υπαγορεύουν εάν θα επιτρέπεται η πώληση ή η χρήση πυροτεχνημάτων σε μια περιοχή.

Για παράδειγμα, η παγκόσμια κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας μετά την πανδημία COVID-19 επέβαλε αναγκαστικές ακυρώσεις εκδηλώσεων.

Ορισμένες τοπικές ή περιφερειακές πωλήσεις πυροτεχνημάτων είναι περιορισμένες ή απαγορεύονται λόγω ξηρού καιρού ή άλλων ειδικών λόγων. Σε αυτές τις περιπτώσεις μπορεί να απαγορευτεί στο κοινό να αγοράσει ή να εκτοξεύσει πυροτεχνήματα, αλλά επαγγελματικές επιδείξεις (όπως αυτές σε αθλητικές εκδηλώσεις) ενδέχεται να εξακολουθούν να γίνονται.

Ένας τιμητικός πυροβολισμός χαιρετισμού ενός όπλου για κάθε πολιτεία στις Ηνωμένες Πολιτείες, που ονομάζεται «χαιρετισμός στην ένωση», πραγματοποιείται την Ημέρα της Ανεξαρτησίας μεσημέρι από οποιαδήποτε στρατιωτική βάση.

Η πόλη της Νέας Υόρκης πραγματοποιεί την μεγαλύτερη επίδειξη πυροτεχνημάτων στη χώρα που χρηματοδοτείται από την αλυσίδα καταστημάτων «Macy's», με περισσότερους από 22 τόνους πυροτεχνημάτων και που είχαν χρησιμοποιηθεί το 2009. Άλλες σημαντικές εκθέσεις είναι στο «Seattle on Lake Union», στο Σαν Ντιέγκο πάνω από το Mission Bay, στη Βοστώνη στον ποταμό Charles, στη Φιλαδέλφεια πάνω από το Μουσείο Τέχνης της Φιλαδέλφειας, στο Σαν Φρανσίσκο πάνω από τον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο, και στο National Mall στην Ουάσιγκτον, D.C.

Κατά την διάρκεια του ετήσιου Διεθνούς Φεστιβάλ Ελευθερίας Windsor–Detroit, το Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν, φιλοξενεί μία από τις μεγαλύτερες εκδηλώσεις πυροτεχνημάτων στη Βόρεια Αμερική, πάνω από τον ποταμό Ντιτρόιτ, για τον εορτασμό της Ημέρας της Ανεξαρτησίας σε συνδυασμό με το Windsor, τον εορτασμό της Ημέρας του Καναδά στο Οντάριο.

Η πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου είναι συνήθως μια από τις πιο δραστήριες περιόδους του έτους

στις Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς πολλοί άνθρωποι κάνουν συχνά τριήμερες διακοπές και εκτεταμένα ταξίδια διακοπών.

Τα πρώτα χρόνια

Τον χρόνο 1777, πραγματοποιήθηκαν 13 πυροβολισμοί για χαιρετισμό και απόδοση τιμών, μια φορά το πρωί και μια άλλη το βράδυ, στις 4 Ιουλίου στο Μπρίστολ του Ρόουντ Άιλαντ. Ένα άρθρο στο τεύχος της 18ης Ιουλίου 1777 της εφημερίδας The Virginia Gazette έγραφε για έναν εορτασμό στη Φιλαδέλφεια με πολύ οικείο τρόπο για έναν σύγχρονο Αμερικανό: «Ένα επίσημο δείπνο για το Ηπειρωτικό Κογκρέσο, 13 πυροβολισμούς χαιρετισμών, ομιλίες, προσευχές, μουσική, παρελάσεις, επιθεωρήσεις στρατευμάτων και πυροτεχνήματα. Τα πλοία στο λιμάνι ήταν στολισμένα με κόκκινες, λευκές και μπλε κορδέλες».

Τον 1778, από το αρχηγείο του στο Ρος Χολ, κοντά στο Νιου Μπράνσγουικ του Νιου Τζέρσεϊ, ο στρατηγός Τζορτζ Ουάσινγκτον επέβαλλε την 4η Ιουλίου διπλή μερίδα ρουμιού για τους στρατιώτες του και χαιρετισμούς με το πυροβολικό (feu de joie). Πέραν του Ατλαντικού Ωκεανού, οι πρεσβευτές των ΗΠΑ Τζων Άνταμς και Βενιαμίν Φραγκλίνος παρέθεσαν ένα δείπνο για τους συμπατριώτες τους Αμερικανούς στο Παρίσι της Γαλλίας.

Τον 1779, η 4η Ιουλίου έπεσε Κυριακή. Εορτάστηκε την Δευτέρα 5 Ιουλίου.

Τον 1781, το Γενικό Δικαστήριο της Μασαχουσέτης έγινε το πρώτο νομοθετικό σώμα της πολιτείας που αναγνώρισε την 4η Ιουλίου ως κρατική γιορτή.

Τον 1783, το Σάλεμ της Βόρειας Καρολίνας διοργάνωσε μια γιορτή με ένα μουσικό πρόγραμμα πρόκληση, με μουσικά σύνολα που συγκεντρώθηκαν από τον Γιόχαν Φρίντριχ Πήτερ και με τίτλο The Psalm of Joy. Η πόλη καυχήθηκε ότι ήταν η πρώτη πόλη που έκανε δημόσια εκδήλωση της 4ης Ιουλίου, καθώς καταγράφηκε προσεκτικά από την Εκκλησία της Μοραβίας, και δεν υπάρχουν άλλα κυβερνητικά αρχεία για οποιουδήποτε άλλους προηγούμενους εορτασμούς σε άλλες πόλεις.

Τον 1870, το Κογκρέσο των ΗΠΑ έκανε την Ημέρα της Ανεξαρτησίας αργία χωρίς αμοιβή για τους ομοσπονδιακούς υπαλλήλους.

Τον 1938, το Κογκρέσο άλλαξε την Ημέρα της Ανεξαρτησίας σε ομοσπονδιακή αργία επί πληρωμή.

A painting of the Statue of Liberty on a pedestal, surrounded by a harbor filled with numerous ships and boats flying various flags, including the American flag. The scene is set against a dramatic, cloudy sky. The painting is signed 'J.M. Moran 1886' in the bottom left corner.

**ΗΠΑ.
250 χρόνια
Ελευθερίας
Δημοκρατίας
Δημιουργίας
Προόδου**

**Οικογένεια
Δημήτρη
Σαραβάνου**

Μαϊάμι

**ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΛΑ
ΑΜΕΡΙΚΗ**

Η αρχιτεκτονική των ΗΠΑ που έχει εμπνευστεί από την Αρχαία Ελλάδα

Οι Ηνωμένες πολιτείες ξεκίνησαν τη «ζωή τους» ως χώρα στα τέλη του 18ου αιώνα. Τότε ουσιαστικά χτίστηκε και η χώρα και πολλά από τα μνημεία της.

Ο Βενιαμίν Φράνκλινος ήθελε η αμερικανική αρχιτεκτονική να αντικατοπτρίζει το πνεύμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο ίδιος εμπνεύστηκε από τον χρόνο που πέρασε ως πρώτος πρεσβευτής της Αμερικής στο Παρίσι.

Ο Φράνκλινος έφυγε από το Παρίσι το 1785 και ο Τόμας Τζέφερσον έγινε ο νέος πρεσβευτής της Αμερικής στη Γαλλία. Η πλούσια αισθητική εμπειρία εκεί άφησε επίσης το στίγμα της πάνω του και έγινε ένας άλλος Αμερικανός ηγέτης που επηρεάστηκε από το γαλλικό σχέδιο και το φιλελληνικό πνεύμα που κατέτρωγε τη γαλλική πρωτεύουσα.

Όταν ο Τζέφερσον επέστρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες, συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε μεγάλη πολιτισμική διαφορά μεταξύ των Αμερικανών αποίκων και του αγγλικού λαού. Και οι δύο μοιράζονταν μια γλώσσα και μια θρησκεία, αλλά ο Τζέφερσον ήθελε να οδηγήσει την αναπτυσσόμενη χώρα σε μια νέα κατεύθυνση, ώστε να μπορέσουν να σφυρηλατήσουν μια ξεχωριστή ταυτότητα για τον εαυτό τους ως Αμερικανοί.

Έκανε τη νέα αμερικανική αρχιτεκτονική καλλιτεχνική διακήρυξη της ανεξαρτησίας του, και ποιος καλύτερος τρόπος για να δείξει την ελευθερία από το να κάνει ένα βήμα πίσω στον χρόνο στο πνεύμα της Αρχαίας Ελλάδας.

Αυτή η αισθητική επιλογή είχε και εννοιολογική απήχηση, καθώς οι φιλοσοφικές αρχές της αμερικανικής ανεξαρτησίας βασίστηκαν σε ιδέες που προέρχονταν από την Αρχαία Ελλάδα.

Όπως τόνισε ο συγγραφέας Τομ Τζεγουέτ: «Ο Τόμας Τζέφερσον θαύμαζε πολλές πτυχές των αρχαίων Ελλήνων. Μπορούσε να διαβάσει και να μιλήσει την γλώσσα. Ο Τζέφερσον εμπνεύστηκε επίσης από τη μαθηματική ακρίβεια της Αρχαίας Ελλάδας, με τη συμμετρία και τις καθαρές γραμμές της. Ο Τζέφερσον δημιούργησε ένα νέο είδος αμερικανικής αρχιτεκτονικής που είναι γνωστό ως αρχιτεκτονική Τζέφερσον. Η αισθητική του, οι κλασικές δομές της αρχαιότητας και η έμπνευση, ωστόσο, αντιπροσωπεύουν το ελληνικό πνεύμα».

Το κτίριο Τόμας Τζέφερσον της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου, είναι το παλαιότερο από τα κτίρια της, που χτίστηκε μεταξύ 1890-1897. Η Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου θεώρησε ότι χρειαζόταν να επεκταθεί προκειμένου να αποθηκεύσει την αυξανόμενη συλλογή της από πρωτόγονα αμερικανικά αντικείμενα και καλλιτεχνικά κείμενα. Όταν εισήχθη ο νόμος περί πνευματικών δικαιωμάτων 1870, όσοι αναζητούσαν προστασία πνευματικών δικαιωμάτων για το έργο τους, έπρεπε να στείλουν δύο αντίγραφα στη Βιβλιοθήκη, δημιουργώντας την ανάγκη για περισσότερο χώρο.

Η Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου είναι γεμάτη με πίνακες και εικόνες που αναφέρονται άμεσα στην Αρχαία Ελλάδα και απεικονίζουν μορφές από την αρχαία ελληνική μυθολογία. Αποκορύφωμα του κτιρίου είναι οι τοιχογραφίες του που απεικονίζουν τις Μούσες.

Η Μεγάλη Αίθουσα της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου επιδεικνύει την υψηλής αισθητικής εσωτερική διακόσμηση της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου, με περίτεχνες τοιχογραφίες που επενδύουν τις οροφές, γλυπτά και ανάγλυφα Ελλήνων θεών και κλασικές στήλες που υποστηρίζουν τον δεύτερο όροφο της. Η Μεγάλη Αίθουσα παρουσιάζει την πιο πλούσια αισθητική έμπνευση της αμερικανικής αρχιτεκτονικής από την Ελλάδα... (Mary Harris)

Κωνσταντίνος Μπρουμίδης, ο ζωγράφος του Καπιτώλιου

Γεννήθηκε 1805 στην Ρώμη. Ήταν γιος του Σταύρου Μπρουμίδα από τα Φιλιατρά (ο οποίος συμμετείχε στα Ορλωφικά του 1770 και κατέφυγε στην Ιταλία για να γλιτώσει από τις διώξεις των Τούρκων) και της Ιταλίδας Anna Bianchini.

Από πολύ νεαρή ηλικία έδειξε το ταλέντο του στη ζωγραφική. Μαθήτευσε στη σχολή του Αγίου Λουκά στην Ρώμη δίπλα σε διακεκριμένους ζωγράφους, όπως ο Antonio Canova και ο Bertel Thorvaldsen. Εργάστηκε και 3 χρόνια στην αποκατάσταση τοιχογραφιών του Ραφαήλ, Βατικανό.

Λόγω της τεταμένης πολιτικής κατάστασης στην Ιταλία μετανάστευσε γύρω στα 1850 στις ΗΠΑ, όπου εγκαταστάθηκε στη Νέα Υόρκη. Σύντομα απέκτησε την αμερικανική υπηκοότητα και άρχισε να ζωγραφίζει σε εκκλησίες (Νέα Υόρκη, Βαλτιμόρη και Πόλη του Μεξικού).

Η πρώτη του επίσκεψη στο Καπιτώλιο έγινε κάποια στιγμή την δεκαετία του 1850, όταν του ανατέθηκε να ζωγραφίσει μια αίθουσα στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Το έργο του τράβηξε την προσοχή των υπευθύνων και σταδιακά άρχισε να παίρνει κι άλλες αναθέσεις, ώσπου αναδείχθηκε σε ζωγράφο της κυβέρνησης.

Το κορυφαίο έργο του είναι, χωρίς αμφιβολία, η τοιχογράφηση του Καπιτώλιου, στον τεράστιο θόλο (ύψους 88 μέτρων) του οποίου φιλοτέχνησε τη μεγαλειώδη «Αποθέωση του Τζορτζ Ουάσιγκτον» και την «Ζωφόρο της Αμερικανικής Ιστορίας» (για τα οποία πέρασε σχεδόν 11 μήνες πάνω στη σκαλωσιά). Συνολικά ζωγράφισε 1.500 τ.μ. μέσα στο Καπιτώλιο, σε διάστημα 25 χρόνων!

Ο Μπρουμίδης εργάστηκε μέχρι το τέλος της ζωής του στο Καπιτώλιο. Πέθανε 1880 και τάφηκε στο Κοιμητήριο Glenwood στην Ουάσιγκτον, ωστόσο το σημείο του τάφου του σταδιακά ξεχάστηκε και ανακαλύφθηκε 72 ολόκληρα χρόνια αργότερα, τον 1952 (στην επιτύμβια πλάκα αναφερόταν απλά ως Ιταλός μετανάστης). Παράλληλα, η ξεναγός του Καπιτώλιου Myrtle Cheney Murdock αναζήτησε στοιχεία για την ζωή και το έργο του κι έγραψε την βιογραφία του. Τον 2008 ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζορτζ Μπους ο νεότερος, υπόγραψε νόμο, σύμφωνα με τον οποίο απονεμήθηκε στον Μπρουμίδα το χρυσό μετάλλιο του Κογκρέσου, ως φόρος τιμής για το έργο του.

Φαρμακείο

Tel: 718 - 777 11105

25 - 01 Ditmars Boulevard, Astoria, NY 11105

Δρ. Νίκος Παπαϊωάννου

1776 - 2026

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

Εθνική Υπερηφάνεια, Ελευθερία, Δικαιοσύνη

Η άλλη 4η Ιουλίου: Η ευρωπαϊκή πλευρά της αμερικανικής Επανάστασης

Οι Αμερικανοί εορτάζουν πάντα με λαμπρότητα την 4η Ιουλίου ως μία ημέρα κοινής πατριωτικής υπερηφάνειας και συλλογικής χαράς. Την ημέρα εκείνη τον χρόνο 1776 μία ομάδα αποίκων στη Φιλαδέλφεια ψήφισαν τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας στην οποία μεταξύ άλλων αναφερόταν ότι «οι Ηνωμένες Αποικίες είναι ελεύθερα και ανεξάρτητα κράτη {...} ελεύθερα από κάθε δεσμό υποταγής στο βρετανικό στέμμα».

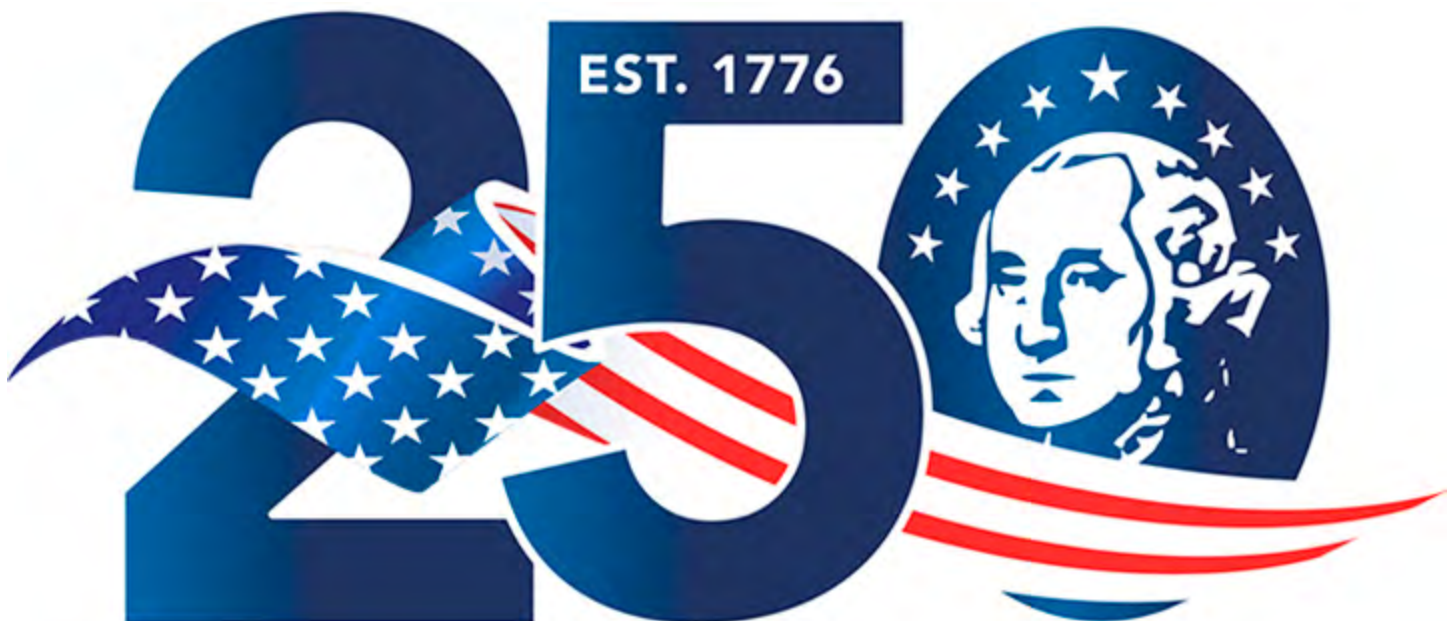
Η «Washington Post» επιχειρεί να δει από μία διαφορετική ματιά την επανάσταση που άλλαξε την ιστορία της Αμερικής και του πλανήτη και για αυτόν τον λόγο ζήτησε τη συνδρομή του βραβευμένου ιστορικού Λάρι Φερίρο. Ο Φερίρο τοποθετεί την Αμερικανική Επανάσταση στο διεθνές πλαίσιο της εποχής και καταδεικνύει πώς οι προσπάθειες των ιδρυτών των ΗΠΑ θα είχαν ναυαγήσει χωρίς την υποστήριξη των ξένων δυνάμεων.

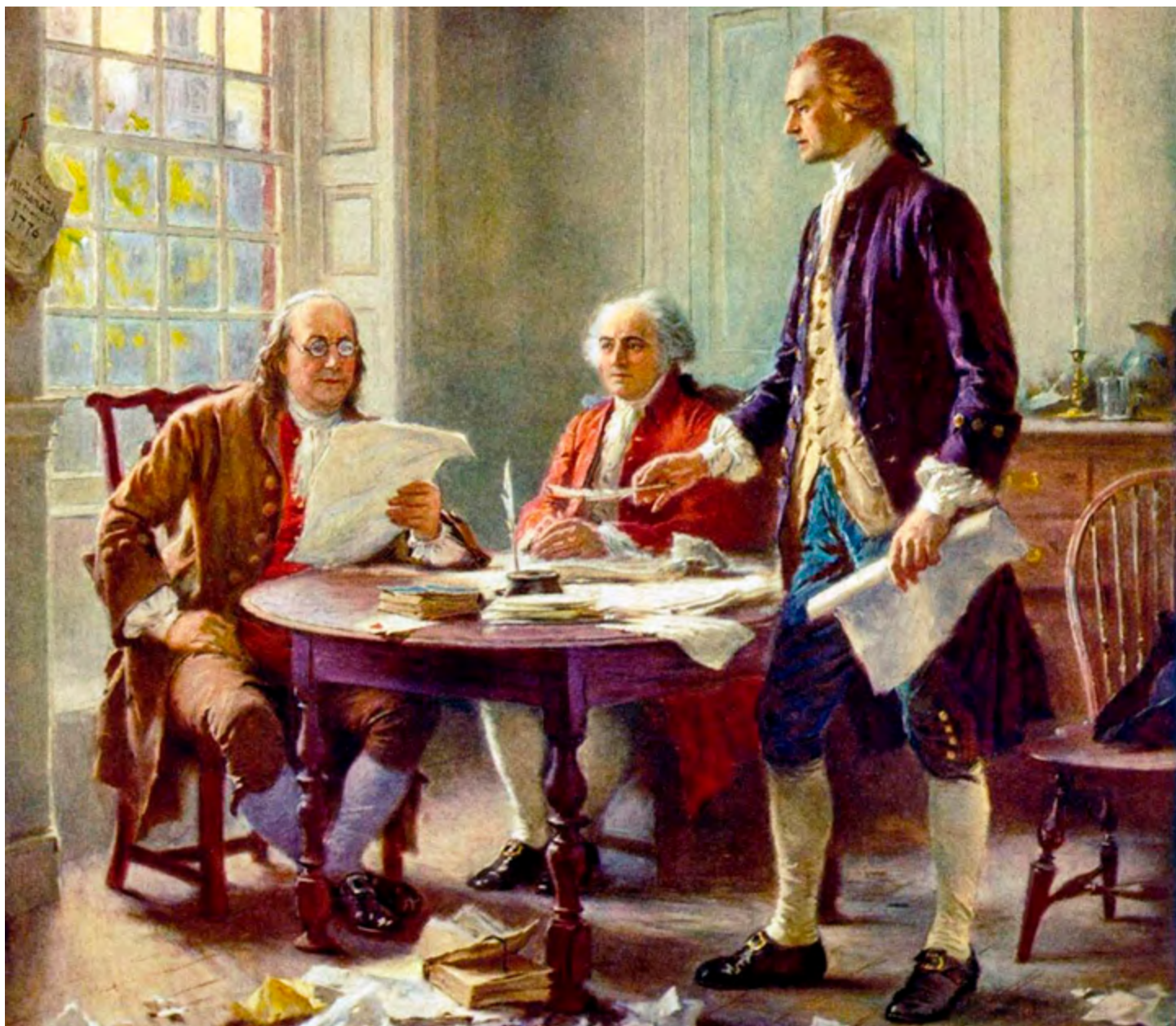
Οι Αμερικανοί βλέπουν σήμερα τη Διακήρυξη ως το ιστορικό ντοκουμέντο μέσω του οποίου οι άποικοι έκαναν γνωστούς στον βασιλιά Γεώργιο ΙΙΙ τους λόγους για τους οποίους ήθελαν να ανεξαρτητοποιηθούν. Το Λονδίνο όμως και ο Γεώργιος το γνώριζαν ήδη. 'Αρα ο πραγματικός σκοπός ήταν άλλος.

Διαβάζοντας το κείμενο καταλαβαίνει κανείς πως οι ιδρυτές του αμερικανικού έθνους είχαν πλήρη συνείδηση του ότι οι άποικοι δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την ισχυρότερη αυτοκρατορία της εποχής χωρίς βοήθεια. Γνώριζαν επίσης ότι οι μοναδικές χώρες που είχαν πραγματικούς λόγους να βοηθήσουν τους επαναστάτες και διέθεταν επαρκείς στρατιωτικές και ναυτικές δυνάμεις για να νικήσουν τους Βρετανούς ήταν η Γαλλία και η Ισπανία. Και ότι αυτές θα βοηθούσαν μόνον αν καταλάβαιναν ότι δεν επρόκειτο απλώς για τη διαμάχη των αποίκων της Αμερικής με τη μητρόπολη, αλλά αν έβλεπαν ότι οι Αμερικανοί πολεμούσαν σαν ένα κυρίαρχο, ανεξάρτητο έθνος κατά ενός κοινού εχθρού.

Η Διακήρυξη, κατά τον Φερίρο, γράφτηκε για αυτόν ακριβώς τον σκοπό και τόσο ο Τζον Ανταμς όσο και ο Τόμας Τζέφερσον το αναφέρουν στα κείμενά τους. Ο Τζέφερσον μετέφερε τις υπέροχες ιδέες της ανεξαρτησίας εθνών και ατόμων και της δικαιοσύνης σε ένα μνημειώδες κείμενο στο οποίο υπήρχαν οι πιο φωτισμένες απόψεις της εποχής του. Αλλά κατά βάθος επρόκειτο για μία κραυγή που καλούσε σε βοήθεια.

Η πρώτη πράξη του Κογκρέσου μετά την ψήφιση της Διακήρυξης ήταν να τη βάλει σε ένα πλοίο και να τη στείλει στις βασιλικές αυλές της Γαλλίας και της Ισπανίας. Η βοήθεια των Ευρωπαίων κάλυπτε τρεις σημαντικές πτυχές του πολέμου. Η πρώτη αφορούσε τον οπλισμό και τα

χρήματα: Το 90% των όπλων που χρησιμοποίησαν οι δυνάμεις των επαναστατών –στοίχισαν περίπου 30 δισεκατομμύρια δολάρια σε σημερινές τιμές– προήλθε από την Ευρώπη και κυρίως τη Γαλλία και την Ισπανία. Αυτή η βοήθεια ήταν που επέτρεψε στους εξεγερμένους να επιβιώσουν ειδικά την πρώτη περίοδο του πολέμου.

Ο δεύτερος παράγοντας ήταν η βοήθεια που προσέφεραν οι εθελοντές και οι στρατιώτες που πολέμησαν στο πλευρό των αμερικανών επαναστατών υπό γαλλική και ισπανική διοίκηση. Πολλοί από αυτούς βοήθησαν και στην εκπαίδευση των άτακτων αμερικανικών δυνάμεων ώστε να αντιμετωπίσουν τους Βρετανούς με τους δικούς τους όρους. Δεν μπορείς να κερδίσεις έναν πόλεμο μόνο με ελεύθερους σκοπευτές που κρύβονται στα δάση. Στη μάχη του Γιορκτάουν -τη σημαντικότερη ίσως νίκη επί των Βρετανών – ήταν ο συνδυασμός γαλλικών δυνάμεων (και στρατευμάτων και όπλων) και Αμερικανών (υπό τον Τζορτζ Ουάσιγκτον), που ανάγκασαν τον βρετανό στρατηγό Τσαρλς Κορνουάλις να παραδοθεί.

Ο τρίτος και ίσως πιο καθοριστικός παράγοντας ήταν η ναυτική ισχύς. Η Βρετανία ήταν μία αυτοκρατορία που βασιζόταν στην δύναμη του Ναυτικού της και μόνον στη θάλασσα θα μπορούσε να ηττηθεί οριστικά. Ο λόγος που τελικά οι Βρετανοί αναγκάστηκαν να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων ήταν το γεγονός πως βρέθηκαν να πολεμούν στους ωκεανούς πέντε αντι-

πάλους σε διαφορετικά σημεία του πλανήτη.

Το πανίσχυρο Ναυτικό τους έφτασε στα όριά του καθώς δεν μπορούσε να πολεμά και να εφοδιάζει τις βρετανικές δυνάμεις σε ένα τόσο ευρύ πεδίο. Πλοία και χερσαίες δυνάμεις έπρεπε να πολεμούν στην Ευρώπη, στην Ινδία και ασφαλώς στην Καραϊβική.

Αυτό που πολλοί ξεχνούν, κατά τον Φερέιρο, είναι ότι το μήλον της έριδος ήταν η Καραϊβική με τις φυτείες ζάχαρης που έκαναν το χρήμα να ρέει στο Λονδίνο. Με άλλα λόγια ήταν η γεωπολιτική που χάρισε στους Αμερικανούς την ανεξαρτησία τους, ένας παράγοντας που συχνά υποβαθμίζεται.

Οι Αμερικανοί επαναστάτες βρέθηκαν εντός ενός συνασπισμού κρατών που πολεμούσαν έναν κοινό εχθρό. Γαλλία και Ισπανία αρχικά προσέφεραν μυστικά οπλισμό. Ήξεραν ότι αν κρατούσαν τους Βρετανούς απασχολημένους στην Αμερική θα είχαν λιγότερες πιθανότητες να τους αντιμετωπίσουν στην Ευρώπη. Η σύγκρουση εξελίχθηκε σε παγκόσμιο πλαίσιο και όχι μόνο στη Βόρειο Αμερική, αλλά και στην Καραϊβική, στο Γιβραλτάρ, στη Μινόρκα και στην Ινδία.

Ο μαρκήσιος ντε Λαφαγιέτ είναι ίσως η πιο γνωστή από τις προσωπικότητες που πολέμησαν στο πλευρό των Αμερικανών αλλά δεν ήταν ο μόνος.

Το πιο σημαντικό πρόσωπο, τουλάχιστον κατά την πρώτη περίοδο του αγώνα των Αμερικανών, ήταν ο Σαρλ Γκραβιέ, κόμης του Βερζέν, υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας. Ήταν αυτός που είχε την πρωτοβουλία της βοήθειας προς τους Αμερικανούς και είχε επαφές μαζί τους ήδη προτού ξεσπάσει η επανάσταση. Απέστειλε βοήθεια και εθελοντές ενώ είχε την εποπτεία των στρατιωτικών ενεργειών της Γαλλίας και της Ισπανίας κατά της Βρετανίας σε όλο τον κόσμο.

Εξίσου σημαντικός σε αυτό το πλαίσιο ήταν και ο ισπανός ομόλογός του κόμης ντε Φλορινταμπλάνκα. Όπως αναφέρει ο Φερέιρο, δεν ήταν ιδεολογικοί οι λόγοι που οδήγησαν τους άποικους στην επανάσταση. Ήθελαν απλώς να κάνουν τις δουλειές τους με τον τρόπο που εκείνοι επιθυμούσαν και όπως καλύτερα τους συνέφερε.

Το μεγαλύτερο μέρος της ευημερίας των Αποικιών προερχόταν από το εμπόριο γεωργικών προϊόντων με την Ευρώπη και την Καραϊβική. Οι εμπορικοί περιορισμοί και οι δασμοί που επέβαλε το Λονδίνο ήταν δυσβάσταχτοι για τους αποίκους. Δεν ξεκίνησαν τον αγώνα τους εμπνεόμενοι από τις αρχές της ελευθερίας και της δικαιοσύνης. Διεκδίκησαν το δικαίωμα στην οικονομική ελευθερία χωρίς τους επαχθείς όρους που έθεταν οι Βρετανοί. Η παράμετρος αυτή, της ευρωπαϊκής βοήθειας στον αγώνα και στη νίκη των Αμερικανών, παραλείφθηκε ή και αποσιωπήθηκε επί μακρόν.

Κατά τον Φερέιρο η αιτία βρίσκεται αφενός στο αίσθημα ανωτερότητας που ανέπτυξαν οι Αμερικανοί απέναντι στους Ευρωπαίους από τους οποίους κατάγονταν και αφετέρου στην προσπάθεια δημιουργίας ενός εθνικού αφηγήματος «καθαρού» από εξωγενείς παράγοντες. Το να παραδεχτεί κανείς ότι βοηθήθηκε από αυτούς που θεωρεί κατώτερους δεν κολλάει στο αφήγημα.

Αυτή η αντίληψη που γεννήθηκε τον 19ο αιώνα κληροδοτήθηκε και σε μεγάλο μέρος του 20ου. Αλλά τις τελευταίες δεκαετίες η ιστορική έρευνα επανέφερε στο προσκήνιο τόσο αυτή όσο και άλλες πτυχές του πολέμου της Ανεξαρτησίας. Γιά παράδειγμα τον ρόλο των αφρικανών σκλάβων, των γηγενών Ινδιάνων και άλλων ομάδων. Όλα αυτά οδηγούν στην κατανόηση του ότι η Αμερικανική Ανεξαρτησία δεν ήταν τελικά μία «καθαρά» αμερικανική ιστορία, όσο κάποιιοι θα ήθελαν να πιστεύουν.

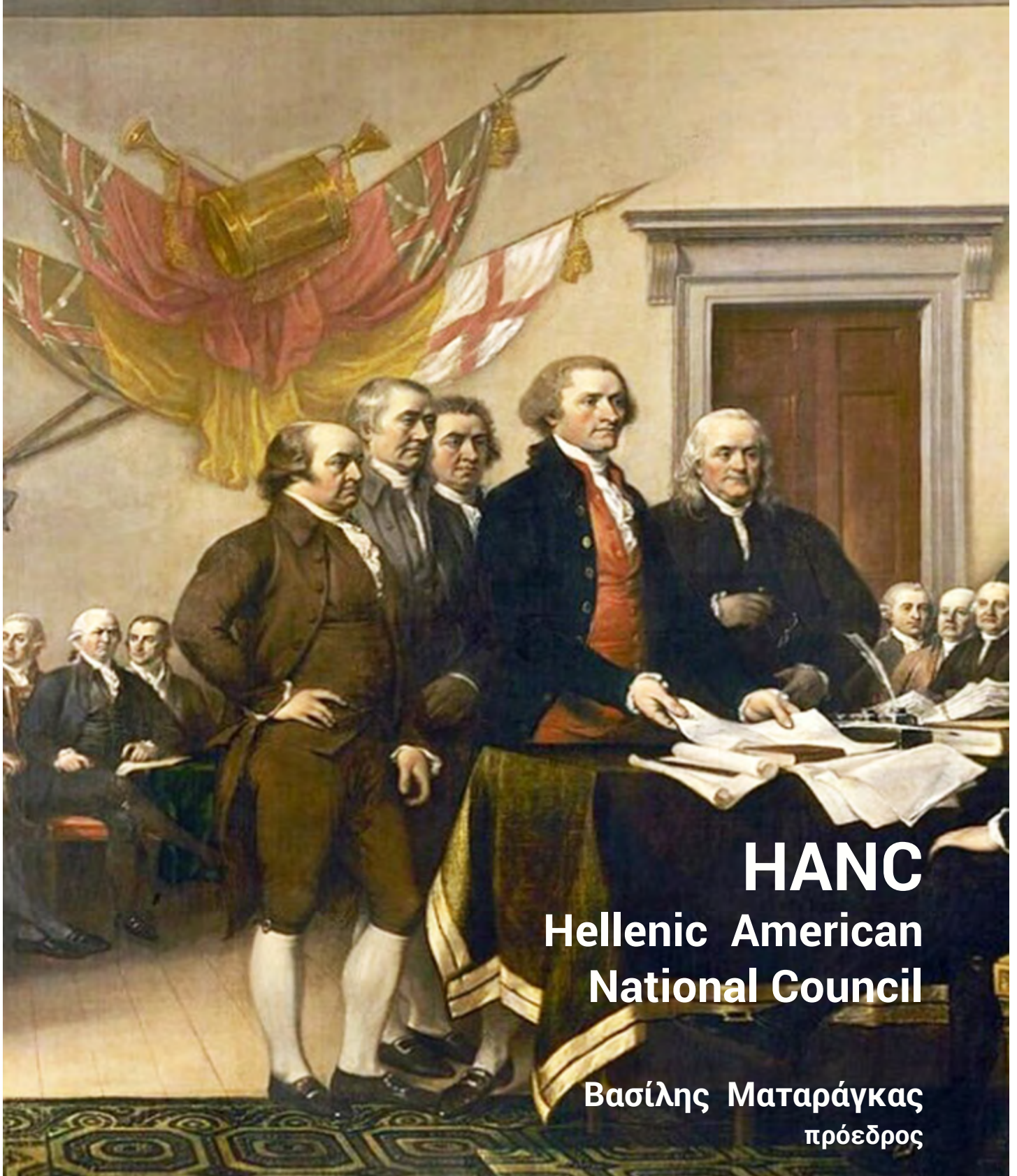

Θερμές ευχές
για την ιστορική
επέτειο των
250 χρόνων
Ηνωμένων
Πολιτειών
Αμερικής

Κώστας
Λαβράνος

Λος Άντζελες

1776 - 2026... 250 χρόνια ΗΠΑ
Τιμούμε την ιστορική επέτειο

HANC
Hellenic American
National Council

Βασίλης Ματαράγκας
πρόεδρος

Οι ΗΠΑ, διχασμένες, εορτάζουν τα 250 χρόνια

Οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής εορτάζουν στις 4 Ιουλίου '26, τα 250 χρόνια από την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, αλλά οι έντονες πολιτικές αντιπαραθέσεις της εποχής του πρόεδρου Ντόναλντ Τραμπ, επισκιάζουν έναν εορτασμό, που παραδοσιακά λειτουργούσε ως σύμβολο εθνικής ενότητας.

Η 63 χρονών συνταξιούχος εκπαιδευτικός Μπέτσι Χάλσει, από την Πενσυλβάνια, διατηρεί ακόμη αναμνηστικά από τους εορτασμούς της διακοσιοστής επετείου του 1976. Φέτος, όμως, δηλώνει ότι δεν σκοπεύει να συμμετάσχει.

«Δεν θέλω να βρίσκομαι στο ίδιο πάρτι με ανθρώπους που πανηγυρίζουν για την πορεία της χώρας», λέει, εκφράζοντας την έντονη αντίθεσή της προς τον πρόεδρο Τραμπ.

Στην απέναντι πλευρά βρίσκεται ο 70 χρονών επιχειρηματίας Νταν Μαρατζό, υποστηρικτής των Ρεπουμπλικανών, ο οποίος θεωρεί ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται σε τροχιά ευημερίας και θα εορτάσει με οικογενειακό "μπάρμπεκιου".

Η φετινή επέτειος πραγματοποιείται σε ιδιαίτερα πολωμένο πολιτικό κλίμα. Ο Ντόναλντ Τραμπ έχει αναλάβει κεντρικό ρόλο στους επίσημους εορτασμούς μέσω της πρωτοβουλίας Freedom 250, η οποία οργανώνει σειρά εκδηλώσεων, με κορυφαία μεγάλη έκθεση στην Ουάσιγκτον.

Αρκετές πολιτείες που διοικούνται από Δημοκρατικούς, καθώς και καλλιτέχνες, αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις, θεωρώντας ότι έχουν μετατραπεί σε κομματικό γεγονός.

Σύμφωνα με δημοσκόπηση Reuters/Ipsos, περίπου το 20% των Αμερικανών δηλώνουν ότι δεν θα εορτάσουν την Ημέρα της Ανεξαρτησίας φέτος. Το ποσοστό αυτό ανέρχεται στο 25% μεταξύ των Δημοκρατικών, έναντι μόλις 8% των Ρεπουμπλικανών.

Παράλληλα, δύο στους πέντε Αμερικανούς εκφράζουν αμφιβολίες για το αν οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξακολουθούν να υπάρχουν ως ενιαίο κράτος σε άλλα 250 χρόνια.

Η κομητεία Μπλακς της Πενσυλβάνιας, κρίσιμης εκλογικής περιφέρειας όπου ο Τραμπ επικράτησε το 2024 με διαφορά μικρότερη των 300 ψήφων, αντικατοπτρίζει τον βαθύ κοινωνικό και πολιτικό διχασμό της χώρας.

Οι κάτοικοι εμφανίζονται διχασμένοι ακόμη και ως προς το νόημα της εθνικής επετείου. Για πολλούς, το ερώτημα δεν είναι μόνο αν πρέπει να εορτάσουν, αλλά αν εξακολουθούν να υπάρχουν κοινές αξίες που ενώνουν τους Αμερικανούς.

Η καθηγήτρια Ταμπίθα Ντελ Αντζελο δηλώνει πως αγαπά τη χώρα της, αλλά θεωρεί ότι οι φε-

4 Ιουλίου 2026 - Τα 250 χρόνια των ΗΠΑ

τινοί εορτασμοί «δεν αφορούν πλέον την Αμερική, αλλά τον ίδιο τον Τραμπ».

Αντίθετα, ο επιχειρηματίας Τζιμ Γουόρθινγκτον υποστηρίζει ότι τα 250 χρόνια της αμερικανικής Δημοκρατίας αποτελούν από μόνα τους λόγο εθνικής υπερηφάνειας, ανεξάρτητα από το ποιος βρίσκεται στον Λευκό Οίκο.

Ιστορικοί επισημαίνουν ότι και προηγούμενες μεγάλες επέτειοι πραγματοποιήθηκαν σε περιόδους έντονων αναταράξεων.

Το 1876, η χώρα προσπαθούσε ακόμη να επουλώσει τις πληγές του εμφυλίου πολέμου, ενώ το 1976 οι ΗΠΑ βρίσκονταν υπό τη σκιά του πολέμου στο Βιετνάμ και του σκανδάλου Γουότεργκεϊτ.

Η καθηγήτρια Ιστορίας του Πανεπιστημίου Yale, Μπέβερλι Γκέιτς, σημειώνει ότι οι κοινωνίες συχνά αδυνατούν να αξιολογήσουν αντικειμενικά τη δική τους ιστορική συγκυρία.

«Ορισμένες από τις βαθύτερες κρίσεις στην αμερικανική Ιστορία ακολουθήθηκαν από περιόδους σημαντικών αλλαγών και ανανέωσης», τονίζει.

Παρά τον έντονο διχασμό, οι διοργανωτές των τοπικών εκδηλώσεων επιμένουν ότι η επέτειος πρέπει να παραμείνει υπεράνω κομματικών αντιπαραθέσεων.

Ο Τζον Γκοτζίμπα, συνταξιούχος αστυνομικός που επί χρόνια υποδύεται τον Τζορτζ Ουάσιγκτον στις ιστορικές αναπαραστάσεις της διάβασης του ποταμού Ντελαγουέρ, εκτιμά ότι η εθνική επέτειος εξακολουθεί να διαθέτει ισχυρό συμβολισμό.

(Reuters).

